

svarskommissionen til at fremme sine Arbejder, idet den Tid, i hvilken der virkelig kunde være Tavshed om denne Sag, allerede var forbi — for 3 Aar siden. Og endnu for 2 Aar siden udtalte det ærede Medlem, at Meningen med denne Kommission bliver forspildt, naar Kommissionen bruger altfor lang Tid til sine Overvejelser. „Ja, Tiden er nu næsten forspildt. Hvis ikke den sidste Rest af Mulighed for en nogenlunde rolig og sagkyndig Overvejelse af denne Sag helt skal forspildes, maa Kommissionen komme med sin Betænkning før Valget.“ Valget fandt Sted for 5—6 Fjerdingaar siden, og Betænkningen er ikke kommen endnu. De indtrængende Opfordringer, som det ærede Medlem for Nørresundby (Jensen-Sønderup) rettede til Forsvarskommissionen, have ikke frugtet det mindste; og da vi havde den bekendte Rekyrliffel-Affære, udtalte det ærede Medlem for Nørresundby, at naar sligt endnu kan ske, saa lang Tid efter at vi have faaet et Venstreministerium og en civil Mand i Spidsen for Forsvarsvæsenet, synes denne Begivenhed med Rekyrliffel-Affæren at staa som et talende Vidnesbyrd om Nødvendigheden af, at vi snarest muligt høre fra Forsvarskommissionen. Men disse Røster, som dog ere komne fra indflydelsesrig Side her, have ingen Frugt baaret. Jeg har aldrig tidligere kunnet stemme i med disse Røster om, at Forsvarskommissionen burde fremme sit Arbejde hurtigere. Jeg troede, at saa længe Faren for Krig ikke var saa stor, som den senere er bleven, var det til Forsvarssagens sande Gavn, at der blev givet Kommissionen, og for øvrigt ogsaa Befolkningen, Tid til at sunde sig, saa at denne Sag kunde komme bort fra Partitagitationen og blive set paa efter dens eget Væsen og Værd. Men jeg siger, naar de stærke Krav herinde fra intet have kunnet frugte paa Forsvarskommissionen, og Forholdene ude have udviklet sig, som de faktisk have udviklet sig, er det ganske naturligt, at Befolkningen nu ogsaa rejser sig, og alle vi — og dertil hører det ærede Medlem —, som ønske en god Udgang af denne Sag, maa glæde os over den Bevægelse, som nu er oppe og tager saa stærk Fart. Den er kun af det gode i Modsætning til en Række andre Bevægelser omkring i Folket, der kunne være af det slette.

Jeg kunde have Lyst til, men jeg skal ikke gøre det nu, at udtale mig noget om Jernbaneregnskabet. Det kan der imidlertid blive Anledning til ved en anden Sag.

Jeg maa maaske saa berøre et Spørgs-

maal under Kultusministeriet, der ogsaa blev berørt af det ærede Medlem for Hilerød (Dinesen) i Gaar. Jeg kan ganske slutte mig til hans Udtalelser. Jeg vil bede den højtærede Minister om at tage under nøje Overvejelse, om vi virkelig ere komne ind i det rette Spor ved Husmoderskoler og Statskonsulentpladsen i denne Sag. Jeg tror nemlig, at vi der ere i Færd med at glide en ganske forkert Vej. Medens en Statskonsulent skulde være Ministeriets Støtte til Fremme af denne Bevægelse, der længe har været oppe i Landet, og som har gjort stor Gavn, have vi nu faaet en Statskonsulent, i hvis Hænder der aabenbart er lagt en hel Del Myndighed, og som stadig gaar paa tværs af den Bevægelse, der har været oppe i Landet. Jeg maa tilstaa, efter hvad jeg kender til denne Sag, at Statskonsulenten paa væsentlige Punkter har Uret, for saa vidt som han søger at tage det fri Præg, under hvilket denne Sag har udviklet sig, bort og skrue den ind i nogle bestemte, faste Former, som ere lavede efter den paagældendes eget Hoved, og som jeg ikke tror ere af det gode for Sagen. I denne Sag synes man at ville gaa alt for langt bort fra det praktiske og udvikle Teorien i alt for stærk en Grad, og naar jeg siger det, jeg, som ellers henregnes til Teoretikerne, er der maaske lidt om det. Teori og Praksis kan jo ogsaa forenes hos Teoretikerne.

Navnlig forekommer det mig, at der i den paagældende Sag tages ganske galt fat, naar Statskonsulenten aabenbart vil tvinge den teoretiske Undervisning ind paa Landbohøjskolen. Statskonsulenten har selv taget Undervisning paa Landbohøjskolen og har aflagt Eksamen i nogle af disse Fag og finder nu, at den Undervisning, der gives paa Skolen, er noget aldeles fortræffelig enestaaende. Jeg skal selvfølgelig ikke modsige Statskonsulenten i den Betragtning, men en Ting er, at det er saa udmærket, og en anden Ting er, at der ikke skulde være andre Steder i Landet, hvor en god Undervisning kunde gives. Men desuden er det klart, at Landbohøjskolens Undervisning aldeles ikke tager Sigte — jeg beder den højtærede Minister optage disse Bemærkninger til velvillig Overvejelse — paa Uddannelsen af Husholdningslærerinder og kan ikke gøre det. Det eneste Grundlag, der er for, at Landbohøjskolen kan og maa tage sig af denne Sag, er, at der i Vedtægterne for Landbohøjskolen staaar, at man kan melde sig som landbrugsstuderende paa Landbohøjskolen,